

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΡΑΓΟΔΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΩΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

ΙΑ φορὰ κι' ἔναν καιρὸν ζούσαν τρεῖς ὥμορ-
φες βασιλοπούλες. Ἡσαν κι' ἡ τρεῖς καλές,
ἔξυπνες κι' ωραίες. Μὰ ἡ μικρότερη ἤταν
ἡ πιδ ὥμορφη, ἡ πιδ ἔξυπνη κι' ἡ πιδ καλή

ἀπὸ δὲς.
Ἔτοι ἀρχέουν τὰ παραμύθια. Κι' ἔτοι
ἄρχουσι καὶ τὸ παραμύθι τῆς ζωῆς τῆς δημο-
φίας καὶ τραγικῆς βασιλεύουσι τὸν Βελινίον
Ἀστρινόν, τῆς οὐπού τον ὅδικον καὶ φρικτόν
δάναον κλαιέ αἰκατον ὀδλητηρή ή Οἰκου-
μένην. Η "Ἀστρινέ δὲν ήκαν καμιά σπου-
δαίαν και πλούσια βασιλοπούλα, κόρη λογ-
δίων πατέρων παντού μετανοούσαν."

εον βασιληά τῆς Εὐώνυμης. Δέν είχε ἀναστηθῆ, σὰν ἄλλες πριγκίπισσας, μὲ τὴ χιλιδὴ καὶ τὴν πολυτελεῖαν. Ἡταν ἡ τρίτη κόρη τοῦ πρίγκηπος Καρόλου, ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Δανίδης πριγκίπισσας τῆς Ιταλίας. Ἐκείνη ποργή Τὴν ἐποχὴ ποὺ δὴ Ἀστρινή καὶ ἡ δύο ἀδελφές της ἥσαν ἀκόμη μικρές, οἱ γονεῖς τους ἔζαψαν δὲ τὸν τὴν περιουσία τού τὴν εἰλαν τοποθετημένη σὲ μὰ μεγάλη δανική τράπεζα, ἡ δποτα μεγαλοβρέπτης. Ἀναγκάστηκαν τότε τὸν φύγοντα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπὲς παλάτι τους, ποὺ τὸ νοικιασαν στὴν Αμερικανικὴ Πρεσβεία, ἡ ἔγκαστασιν σ' ἓνα διαμερίσιο πολυκατοικίας στην Σικκιούλη, καὶ πάντερ οἰσούσιον ποὺλα τὰ ἔδους τους. Ἡ πριγκίπισσα Ἐκείνη ποργή, τρομαγμένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν καταρρεγμὸν τῆς τύχης, θέλειν τὴν ἀνάβεψη της κοριστίας της μὲ τὶς πιο αὐτοτερψές ἀρχές καὶ γὰ τὰ κάνην ιανάν ν' ἀντιμειωπίσουν διέξ τις ουσοκολεῖς τῆς ζωῆς. Ἔτοι η πριγκίπισσα Αστρινή, καὶ οἱ δύο μεγαλοπρεπὲς ἀδελφές της, ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Μάρθα, ἀνταρτήσασσαν ὅπα σὰν βασιλικές πριγκίπισσας, οὗτε κάνη σὸν πλούσιες ἀριστοκάρτουσσες, ἀλλὰ σὸν παιδιά τῆς ἀστικῆς τέλεως. Μορφώθηκαν όχι σὸν απίν τους, ἀλλὰ σὸν σογολεῖα, μαζὶ μὲ ἄλλα κορίτια τῆς ἡλικίας τους, κάθε φορά δὲ ποὺ ἡ μητέρα τους ἐπρόσκειτο νὰ ἔγγραψῃ τὶς τρεις μικρές πριγκίπισσες σ' ἓνα σχολεῖο, ἐλεγε τὴ διενθύνστρα :

— Δέν έννοα νά γίνη καμιά εξαρτησις για τά κορίτσια μου, έπειδη είναι πραγκιπισσες. Ήλισθε αυστηρή πανεννατικού όποιας και στις άλλες μαθήτριες, θα τις βαθιωλυγείτε όπως και τις άλλες και ότι τις τιμωρείτε όπως και τις άλλες. Αν μάστι πώς τις φερθήκατε με την παρακολούθησίν των, θα θύω άμεσως νά τις πάρω α' όλες.

Οταν τέλειωσαν ή τρεις πράγματισσες τις συνδέει, τους, ή μη-
τέρα τους θέλησε να τις προφύωνε εσι, όπως νά γίνονται τέλειες νοι-
κυρδικές και τέλειες μητέρες, διαν τών έξι και ή ωρα γά πλοκτή-
σχολή οικουμενικής και όπερα στην ένα
βρεφουμικό σταθμό κι έδωσε κι έ-
κει μις ίδιες οηρες δοργίες να μη γί-
νεται καμια εξαιρεσία για τις κορές
της. Ετοι μως ή άρθρες ποιγκηπο-
ποιέςς έμαδαν νά μαγειρεύουν, νά
πλένουν πιάτα και κατασφράξει, νά
σφουγγαρίζουν και νά βάζουν μπου-
γάδα.

Μιὰ μέρα ἡ πριγκήπισσα "Αστριντ
γύρος στὸ σπίτι τῆς σὲ κακὰ ζάλια.
Καθὼς σφουγγάρισε μιὰ αἰδούσα τοῦ
βρεφοκομικοῦ σταύρου, γλυτώρησε καὶ
ἐχτόπισε τὸ πόδι της καὶ οἱ πόνοι της
ταντάρισαν τόσοις, ποὺ ἡ διευθύντρια τὴν
ἔστειλε στὸ σπίτι της.

— Ή μητέρα της ἔγινε ἔξω φρενών.
— “Ἄν ήταν δύσωμή ποτε ἄλλη,
δὲν θὰ τὴν ἀφήνει ἡ διευθύντρια νά
φύγη, ἀλλὰ θὰ τὴν ἔβαλε νά ἔπαρ-
κουνθίσῃ τῇ δουλείᾳ της, εἰτέ. Σὲ σένα
ἔκανε ἔξιθειρος, ἐπειδή είσαις προκή-
πισσα. Αὔριο, πρωΐ-πρωι, θὰ ἔσανται
πάσι.

Τι νὰ κάνη ή δυστυχισμένη πριγκήπισσα; Ή ανέστροφης τῆς μητέρας της ήταν τέτοια, ώστε νόσησε πάρα
δεν μπορούσε να τής φέρει αντιλογία. «Ετοι τὸν ἀλλο πωρ, παρ' οὖν τους
φρικούς πάνονσι ποὺ αἰσθάνονται, ξε-
κίνησε καὶ πήγε στον βεσφορικό
σταθμό. Σὲ λίγη ώρα θώμας γύρισε πί-
σω, μὲν τὸ πόδι της πρόηνον φρικά-
και μ' ἔνα σημειώμα τῆς διευθύντας,
ἥ πολα ἐδικαιολογεῖτο πῶς δὲν ἐκανε-
καμματίζετο γά τὴν γράμμητον
ἄλλα διεωρούσαντα πάραπτον νὰ τῆσε
ἡλι σπίτι της γιατὶ ἐνόμισε πῶς ἡ
ταν ἀνάγκη νὰ ίδῃ τὸ πόδι της ἔνας
γνωτός. Πραγματικά ὅ γιατος ἥρθε
και πιστοποίησε πῶς ἡ παικτήσισσα

Ἡ βασιλεῖσσον Ἀστριντε, εὐτεχισμένη νύφη, μὲ τὸ σύζυγό της, διάδοχο τότε τοῦ Βελγίου Λεοπόλδο κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους.

είχε πάντα θλάσι τοῦ ὀστοῦ τῆς κνήμης καὶ τῆς ἐπέβαλε να μειώσει πολλές βδομάδες στὸ κρεβάτι.

Ἐτοι μεγάλωσαν ἡ τρεῖς αὐτές προγένυποντος που διέβησαν
ἀπόλοτην τους καὶ τὴν ἀφέλειαν τοὺς είχαν κατακτήσει τὴν καρδιάν
του συνηδικού λαοῦ, περισσότερο ἀπό δὲ τι, θὰ τὴν κατακτοῦσαν μὲν
τὴν λαμπτότηταν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοὺς.
Κι' ἡ τρεῖς τοὺς ήταν γαριτωμένες· Ἡ Μαργαρίτα ἤταν ἔξαι
ρετικά δύομορφή, Ἡ Μάρθα ἤταν ἐκεντή πολλὰ καὶ μελετημένη. Μό^ν
η μικρότερη, Ἡ Ἀστρού, συγκεντήσαντε καὶ τῶν δυού τις χάρες δέ
ειχε ἐπιλεγόντων μια ἀπέραντη καλώσων, μια γλυκάκια καὶ μια χρυσή ποι^ν
νήτερες αὐτούς πού τὴν τήλησακαν.

γοντες από την ίδια περιοχή. Δημιουργία δημιουργίας ή στρατηγικής πολιτικής στην περιοχή της Καστοριάς.

"Ετοι χαριτωμένες και δύοφες, στος ημας της πατέρων
οες, δὲν θήπειε καμια μάρμηβολια θά μπαντερεύουντοσαν
γορά. Κανείς ούτως δὲν φτυαράστων πώς; πρώτη απ' όλες θά παν-
τερόνιαν ή μικρότερη, ή "Αστριντ", και πώς θά είχε μάλιστα μι-

τείνεια προναϊκή τυχή.
Η πρώτη ομοιότητα Αστριών ήταν μόλις δεκαεννέα έτών δεν ήταν ένα
καλοκαίρι πήγε στην πάροπη λίγες βρομδίες στην Κοπεγχάγη, στην
παλάτι του θείου της, του βασιλεύων της Δανίας. Κι εκεί άπροστη
της πρωστιάστηκε στην πόλη, στο δινούντιο βασιλόπουλο, διάδοχος Λεωφόρο
δος του Βελγίου. Αλλά σταδιακά, όταν έγινε, ωραίος σάν αγόριος θεός, ή μάθη
λον σα βασιλόπουλο τούτο ήδη πάραποτα, διατάσσος ένας άιτος ένδι
ξερέων μάνουνς την; Εκεί ήδη τον στην Δανία είχε αύτό το
έπατος να γεννήσει, και το τρέψει σε μία δορυφορική και πιο συγκεκρινή προ-

επήστος γαλαζίος, και το τέλος των διόρθωσες και πάλι ανατρέψαται σε ένα μάτι τόπο της πανεγερής. Η πανεγερία νύν εκπιστεύεται την Εὐθύνην και νόμιμη γάρ οίστει τη περιστώσεις για τη βρίσκοντας καί οἶπας ἔξει και ειπώντας· Λεπτολόγος γνώρισε σαδί την αρχαρβάνια, διαν μάτι μέρος δι' οὗ η επειδή ήταν τόσο νέα, από την πονηρότητα· Αποτινεῖ, γάρ οὖτος οὐ πάντα του.

την πριγκηπισσά Αστρίνη, την οποία η ζωή της ήταν σε όφελος του,
και άφενής, κανεὶς δὲν είχε λάβει σορθόν. Μόλις ο δύσιχος Λεωπόρος
Μάρκος έδει πραφεστιά μάτια, μπορούμενος γι' αυτήν ένα
δος άντικρουν τη νεαρή πριγκηπίσσα, αισθάνεμάνες τον μὲ την ίδιαν
φαυνοβόλη και αισχυλότατη έφωτα. Οι άρρενες
-καναν μήποτε έτρεψαν πριγκηπισσός ματανέωντος - πήραν
και οι θρεπτεύοντας πρώτηκό, ικανούς
γρήγορα γρήγορα από την Βουλγαρίαν
ξαναγύρισαν κατόπιν στην Κοπεγχάγην
μαζί με τη μητέρα του, τη βασιλισσή των Βελγίων. «Ελλάσθε, γα νά ίδε
κι αυτή τη γυναίκα που διδλεξε
καρδιά του και νά ύδωση την έγκυο
της.» Η βασιλισσας Ελλάσθε γοητεύεται
θηκε άμεσως από την ομορφιά και τη
χάρη και την απλότητα της πριγκηπισσας
σας. «Αστοριν και μὲ ζαρά την δέχτηκαν

εστέρα από λίγον καιρό πρόγυψη Λεοπόλδος τοξιδέψει στη Στολή για ν' αρραβωνιασθή Επισκόπω με τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του. Κατόπιν ήταν ἡ ἐρωτικὴ ἀνύπομονοῖς του και ἡ σαστιμάρα του, ώστε δὲ ἐφρόντισε νὰ προηπεθεῖται ἑκάποιος εἰσιθρίο για τὸ τροινό—ματι τοξίδειον ἴνκογνιτο καὶ μόνος του—και ἀναγκάστη νὰ τοξιδέψῃ τρίτη θέση ἀπό τη Βρυξέλλες ώς τη Στοκχόλμη. Εννοεῖται πως οι Σουηδοί ήταν ιδιαίτερα εύθυνοι με τὴν ἀπόδημην και τὴν ἀφελεία του πρόγυψης, η δὲ Σουηδές ὅλες, ἀπό τὴν πιο γρηγορίως την πινέα, ἔτερολαζθηκαν μὲ τὸ πεντάμορφο Βιπλάστον.

πεισθέντονα.
Δίγονοι καιροὶ ἀργότερα ἔγιναν μάκρης μεγαλωπεῖται οἱ γάμοι τοῦ νεοῦ ζευγαρίου στὴ Στεκχόλμη καὶ λαός τῆς Σουηδίας ἐπερρύθμισε μὲδ κούνια καὶ μὲ εὐχές τὴν ἄμαρτινέν τοι βασιλοπούλη, ποὺ πάγιαν νὰ γίνη βασίλισσα ἀπὸ γάδα.

Εννέα χρόνια είσησαν τρισευτικοί μετόποδες και ή "Αστρινή". Από την πρώτη στιγμή, ο βελγικός

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1729)

σάν τρεπλός. Πλανήθηρα σέ δρόμους ἄλλους, και πάλι ἡμουν ἔκει, ἔχοντας τὸ στίτι της. Το κλειστό, τὸ οιωτηλό.

Ἐφύγει πάλι, και βρέθηκα μέσ' στὰ δέντρα, τῶν μεγάλων κήπουν. Ὡς τὸ βασανιστήριο ήταν ἔξινο! Ξαφνικῶς ἔκουσα ἔνα γέλιο γνωστόν. Κάπιο τέναράι απέτηκα.

Τὰ δέντρα ταραχτήκαν, ἔνας θύρωνος ἔγινε.

Κι ἀκουσα τὴ βούη νά τρέψει στὰ δέντρα, νά τρέχῃ και ν' ἀπομαρύνεται, και μοῦ φάνηκε σά νά μοῦ χάραξει τὴν εὐτυχία μου και τὴν ἔφερε, τὴν πράγματα νά τὴ σύμπαν μαρτυράσῃ...

* * *

Ζαλισμένος, ἀφρούτος και παραπατῶντας πήγα στὸ δωμάτιο μου και ἔπεισα στὸ ρεβρίζτο μου.

Κοινήθηκα; Δέν ζέσιο.

Σὲ νάρχην θάλα πέπει ίσως.

Ξαφνικῶς ἀκούως νά μέ φωτίζων. Ἦταν ἡ φωνή τῆς Ραφᾶ.

— Κώρε Δήμο, ποῦ λέει ἄμα μέ εἰδε, σέ παρακαλε πούν, μήν εἰδετε τὴν Ἀνθούδια; Μός ξει τάλεισε ἔσο; Κάπιο πήγε τὸ παλαιόριτο. Μήπος ἔχετε τὸ κλειδί της σκάλας τῆς ταράτσας; "Α, ποὺ καλά! Σάς εύλαυτοι πούν. Και συγγνώνων!

Τοὺς ἄνοιξα ἀπ' τὴν πόρτα τῆς σκάλας τῆς ταράτσας και βγῆκα. Τὸ ἀντρόγυνο πεύμενε. Πίσω τοὺς ἔστεκε ἡ δουλίτσα.

— Μό πον πήγε αὐτὴν ἡ καταφανέν; φύτησε ἡ Ραφᾶ.

— Λέν εἰχε τελείωσει τὴ φράσι της και ἀκουσα τὴν πόρτα τηι σιδερένια τοῦ κήπου.

— Θέληγεται τῆς είστα.

Και ἦταν ἀλλεύμα να Ἀνθούδια, ντυμένη, στολισμένη.

— Αμα μαζί είδε τάρασσε.

— Μά πον ἥσουνα μαργά, παλιοβρώμα! τῆς φώναζε ἡ Ραφᾶ.

— Η Ἀνθούδια τὸ παταγίνια μάτια ὅρθωσε τὸ κεφάλι της και τῆς είπε μὲ ἀξιούτεπεια:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δὲν είμαι παλιοβρώμα!

Κείνη τὴ στιγμὴ πάλι ἀπονήστηκε ἡ σιδερένια πόρτα ν' ἀνοίγη και σε λόγο ἔνα ἄλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. Ο Τόνης!

— "Α" ἔστε ενε ἡ Ραφᾶ. Κάτι τρέχει ἔδω. Κάτι τρέχει ἔδω, παλιο-

χρόιτο...

Ο Τόνης, πονήσει σταθή ἄμα μαζί είδε, προσώπωσε γρήγορα αὐτι-

κρού στὴ Ραφᾶ: — Κυρία, τῆς είτε, σας ἀπαγορεύω νά βρίσετε τὴν ἀρραβωνιαστι-

καί μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1730)

λαδὸς ἐλάτρευσε τὴν νεαρή γυναῖκα τοῦ διαβόλου του, ποὺ τὸν κατέκτησε μὲ τὴν καλώσοντη της, μὲ τὴν φιλανθρωπία της και μὲ τὴν φροντίδα ποὺ ἔδειχε γιὰ τὴν ἀνάκουφιτο καθέ δυστυχίας. Κι ὅταν, πρὶν ἀπὸ ἔναμισο χρόνο τὸ Βέλκιο στερήθηκε τὸν ἡρωϊκὸν τον βασιλικὸν Ἀλέβριτο, ἀπὸ ἄντας εἶσαν και τραγικὸν δυστύχημα, ἡ "Αστριντ ἀνέβηκε μαζὶ μὲ τὸν σύλλογὸν της στὸ θρόνο, περιστοιχισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη και τὴν ἀφοσίωσην ὃκτω ἑκατομμύριων ἀνθρώπων.

Μά ἡ "Αστριντ δὲν ἔκαν μόνον εὐτυχισμένη βασιλίσση και εὐτυχισμένης γιὰ τὴν παιδιάτικην. "Ο, Θεός τῆς χάρις τοῖς χαριτωτοῖς παιδάκια. "Ενα κοριτσάκι, τὸν πρώτο χρόνο μετά τὸ γάμο της, ἔνα ἀγόρακι, στερεά ποτὲ τρία χρόνια, τὸν μικρὸδιάδοχο Μπωντογένη, τοῦ δόπιου της ἔγεννησης πανηγύρισε τὸ Βέλκιο μὲ ἀπεργίσασθαι ἐνδυναμωμένο, και ἔνα δεύτερο ἀγόρακι που γεννήθηκε δύο μήνες, μετά τὸ θάνατο τοῦ ἡρωϊκοῦ βασιλικοῦ Ἀλέβριτου και ποὺ γι' αὐτὸν λόγο πήρε τὸν δονάριο του.

Σὲ λίγους μῆνες ἡ εὐτυχία του Λεωπόλδου και τῆς "Αστριντ δὲν συμπληρώνοταν μὲ τὴν γεννηση και ἔνδει τείνατο παιδιόν.

Μά ἡ φυσιογή μούρος δὲν τὸ θέλησε. Σ' ἔναν ἔσοχικό περίπατο στὴν Ἐλεβίτια τὸ βασιλικὸν αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ διηγήθησε δὲν ιδιος ὁ βασιλεὺς κτύπησε σ' ἔνα δέντρο, ὁ βασιλεὺς Λεωπόλδος πληγώθηκε και ἡ βασιλισσα ἔσχε τὴν ζωὴ της σὲ ἡλικία εἰκοσιενέα ἔτῶν. Μὲ τὸ θάνατο της δὲν χάνεται μόνον μιὰ ἀπὸ τὶς ποτὲ δύομερες, τὶς ποτὲ νέες και τὶς ποτὲ ἀγαπητὲς ἡγεμονίδες τῆς Εὐρώπης. Χάνεται μιὰ ἀφετισμένη και λατρευτὴ σύζυγης, μιὰ τριψερὴ μητέρα και μιὰ στοργικὴ κόρη, τὸ καμάρι τῶν γονέων της.

"Υπάρχουν δυὸς ἀγάπεις παρομίες. "Η μία λέει: «Φθονερὸν τὸ δεῖνον». "Η ἄλλη λέει: «Οὖς οὐ Θεός φιλεῖ, ἀποθνήσκουσι νέοι». Πιά δραγε ἀπὸ τὶς δυὸς παρομίες ισχνει γιὰ τὴν βασιλισσα "Αστριντ, τὴν τούσι τυχερὴ στὴ ζωὴ της και τόσο ἀτυχη τὸ στὸ θάνατο της:

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πισσω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἐλάχιστη στὴν εἰσόδῳ τῆς ἐκκλησίας. Κανεὶς δέν με βλέπει...

— Όλος ὁ κόσμος ἔχει βγη πειά καὶ τὸ φέρετρο μὲνει στὴ

μέση...

Αναστκώνουμαι λίγο και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τὴν

αἰσθησι τῆς ζωῆς...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω ἀπ' τὴν

ὅδύνη, ἀπ' τὸν σπαραγγό... Κανεὶς δέν μ' ἀκουει: "Η φαλμω-

δίες χάνονται σιγά - σιγά...

Λολέττα... λολέττα! ξαναλέω... και μόνον ἔγω ἀκούως τὰ

λόγια μου και τη φωνή μου πού πνιγεται μέσα στούς λυγμούς μου...

Και δύμας val! Θεέ μου! Ναι!. Είνε ἀλήθεια! Φριχτή,

φριχτή ἀλήθεια...

— Η λολέττα δέν υπάρχει πειά...

— Ετοι ἐτέλειωσε τὸ παλήρωμάντο τῆς ζωῆς μου.

— Η λολέττα τὸ ἀγνό, τὸ τρυφερό ἔκεινο πλάσμα τῆς εὐτυχίας μου, δέν μπόρεσε νά ζηση, και νά με ιδῇ νά γυρίσω στὸ χωρίο...

— Και ςτερεα ἀπὸ χρονια, ένα πένθιμο συννεφιασμένο δει-
νό, πήγα στὸν τάφο της νά κλαψω... νά κλαψω...

Κι' εκεί ἐπάνω στὸ φτωχό σταυρό της, μού φάνηκε πώς

ζούσσα μιὰ χαμένη ζωή...

Μιά ζωη πού πέρασε μαζὶ μὲ τὰ παιδικά μου χρόνια...

Πρὶν φύγω ἀπ' τὸ τάφο της γονιώντος σκόμο μιὰ φορά..
Και μού φάνηκε πώς μιὰ λευκή πεταλούδια πού φτερούγιζε τριγύρω, ἀφήσει μιὰ σιγανή, γλυκει φωνή;

— Πήγαινε Ζάκ!.. Πήγαινε στὸ καλό... "Οποτε και νά

ξαναγυρίσεις, θά σε περιμένω!...

Φτωχή, καλή μου λολέττα!...

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1721)

Τερέψα περιθωριοῦται.

— Σοῦ δίνω τὴν καλύτερη ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτος πού πλημμύρισε πάλι δηλητική μον τὴν ψυχή, τῆς ἀπάντησης ὁ Ροβέρτος, τοῦ δοῦτον τὰ μάτια στην πλαΐσιαν πηδών πάνω ἀπὸ τὸ χάρια πού θά μαζ κάρφε πάντοτε και ποὺ τίποτε δέν θά μπορούσε νά τὸ γεμίσῃ... Το διατητιμα είνε πολὺ λίγο ἀπὸ δύο ως τὴ λιμητρό περὶ τοῦ οὐρανού πού κατορθώνει τὸ κεφάλι θά μπορε νάρχω στὰ ματια που τὸ ηραμα της μαζ ἀπατεῖ.

Και, παίρνονται τὸ χέρι της Τερέψα, τὸ φίλησε μὲ λακτάρι.
Επειτα ἀκολούθησε τοὺς δύλους μελλοθενάτους στὸ κάρρο που θά τοὺς μετέφερε στὸν τόπο της ἐκτελέσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1741)

πτῶμα ἑνὸς παιδιοῦ!

— Η ἀνακρίσις που ἔκανε ὁ λογαργὸς ἀπέδειξεν τρομαχτικά πράγματα. "Ο Ποναρό, δηλιδιος Ποναρό κάθε προϊ.. ψάφειν μερικά παιδιά και τὰ μαγείσειν γιὰ νά γινετόσ εἴσι τὰ ζῶα ποὺ τὰ θεωρούσε, ἀνώτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Οι κάπιοιοι δύμας πού γεμιανικοῦ χωριοῦ τὸν ἀνακάλιψαν και τὸν κομπάτιασαν γιὰ νά τὸν ἐκδικηθοῦν. Μά αὐτές τὶς ἀνακρίσεις δὲν τὶς ἔμαθαν ποτὲ οἱ σταριτιδεῖς. "Ολοι νόμιαν διτὶ οἱ Ποναρό είχε πέσει θύμια τοῦ καθήκοντος και ἔξακολουθούσσαν νά τὸν υψωμοῦνται ώς τὸν καλύτερο μάγειρα πού ζίων συντάγματος, αὐτὸν τὸν τρομερό Ποναρό!

ZAN NTERBAAL

ΣΟΦΑΛ ΣΓΙΑ

Κάνετε δύον ιμπορεύεισι οἰκονομίας, ἔστιν μιρχάς, ἀν δύν σας περιοδεύοντας πολλά. Καταθέτετε ανάτας εἰς τὸ Ταμειατήριον τῆς "Εθνικῆς Τραπέζης. "Εισι ἀσφαλίζετε ἐντελῶς τὰ λεπτά σας και μαζ μὲ τοὺς τόκους, σηχηματίζετε σιγά - σιγά ἔνα σεβαστόν κεφαλαίον ἀπαραίτητον διὰ τὰ γεράματα και διά καθέ ζωτικη τῆς ζωῆς σας.